

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

Valerie

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Valerie
2010

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülla Veerg
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1992 by Debbie Macomber
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D04456125
ISBN 978-9916-31-750-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõikidele Seahawksi fännidele

Üks

„Norah? Kas sina?“ Valerie Bloomfieldi hääl kerkis ärevalt. Ta oli tund aega edutult proovinud oma õde kätte saada.

„Valerie, kus sa oled?“

„Ootan Chicagos järgmist lendu.“ Valerie vaatas ootealal ringi ja uuris teisi reisijaid. „Kuidas isal on?“

Norah kõhkles ja see väike paus pööras Valerie muretsemise paanikaks. „Norah...“ alustas ta.

„Täl läheb nii hästi, kui antud olukorras võimalik.“

„Kas sa ütlesid talle, et ma tulen?“ Valerie oli parasjagu New Yorgis ärikohtumisel, kui sõnumi sai. Ta noorim õde oli helistanud Houstoni kontorisse ja nemad edastasid talle teate isa südameinfarktist. Valerie oli kohe lahkunud, võttes pileti esimesele saadaolevale lennule. Kahjuks tähendas see Oregoni jõudmist läbi Chicago.

„Isa teab, et sa tuled.“

„Kas Steffie said kätte?“

Nora ohkest kostis rahulolematust. „Jah, aga sellele kulus terve igavik ja mu itaalia keel on olematu. Tal on plaanis tulla ükskõik millise Roomast väljuva lennuga, kuid enne peab ta sinna saama – praegu on ta mingis väikeses külas. Tal võib paar päeva aega minna. Kuuldavus oli halb ja ma ei saanud kõigest aru, mida ta rääkis. Nähtavasti toimub parasjagu mingi transporditöötajate streik. Aga ta annab oma parima...“

Valerie tundis Stephaniele, Bloomfieldi õdedest keskmisele, kaasa. Ilmselt on too meeleheitel, vangis kusagil teisel pool maakera, püüdes palavikuliselt leida võimalust koju pääseda.

„Millal sa siia jõuad?“ küsis Norah kärsitult.

„Lennuk peaks maanduma kümme minutit pärast kuut.“

„Kas tahad, et tulen sulle vastu? Ma võiksin...“

„Ei,“ sekkus Valerie. Ta arvas, et pole hea mõte lasta Norah'l isa juurest lahkuda. „Ma tellisin juba auto ära. Mul ei peaks minema rohkem kui nelikümmend minutit pärast maandumist, nii et ära minu pärast muretse.“

„Aga lennujaamast haiglasse läheb tund aega. Sa ei peaks mingil juhul üritama kiiremini sõita.“

Tavaliselt läsksi tund, kuid Valerie kavatses igal juhul kõvasti rutem kohale jõuda. „Umbes seitsme paiku peaksin haiglas olema,“ seletas Valerie puiklevalt.

„Näeme siis.“ Norah kõlas leppinult.

„Ära muretse, lapsuke, kõik läheb hästi.“

„Lihtsalt ole ettevaatlik, eks ole?“ palus Norah. „See, kui sa õnnetusse satud, ei aita isa kuidagi.“

„Olen ettevaatlik,“ lubas Valerie õe sõnade peale naeratades. Nii Norah' moodi asjadele praktiliselt läheneda. Pärast lühikest hüvastijättu sulges Valerie mobiiltelefoni ja libistas selle kotti.

Pool tundi hiljem pääses ta pardale. Tal oli kaasas vaid käsipagas, ta ei tahtnud raisata väärtuslikku aega äraantava pagasi ootamisele. Silmad kinni, toetus ta istme seljatoele, kui lennuk mööda hoovõturada ruleeris.

Isa oli suremas. Tema kallis isa... Isa elu rippus juuksekarva otsas ja põletav vajadus tema juurde jõuda sundis Valeried takka, nagu ei miski muu eales varem.

Ta oli väsinud, kuid uni ei tulnud kõne allagi. Valerie kummardas koti kohale ja tuhlas selles, kuni leidis kõrvetiste vastased tabletid. Ta pistis ühe suhu ja näris energiliselt.

Niipea, kui ta oli tabletipuru alla neelanud, sirutas ta käe karamellkommide järele, mis tal alati kotis kaasas olid. Ta oli neli aastat tagasi suitsetamise maha jätnud ja karamellide imemine oli nikotiinist loobumisel hõlbimast läbi aidanud. Kui ta üldse kunagi taas sigaretti oleks vajanud, siis oli see nüüd. Ta närvid olid viimseni pingul.

Palun, anus ta endamisi, ärge võtke minult ka isa. Ta hakkas alles kuidagimoodi ema surmaga leppima. Grace Bloomfield oli peaaegu neli aastat tagasi vähki surnud ja lein oli Valerie hästikorraaldatud maailma segi paisanud. Ta mattis end ahastuse eest töösse; suurim edenemine karjääris CHIPSis, Texasas asuvas arvutitarkvarafirmas,

oli toimunud just viimaste aastate jooksul. Ta oli ametiredelil kiiresti ülespoole roninud, kuni temast sai noorim juhtivtöötaja juhtkonnas.

Isa oli Grace'i surmale samamoodi reageerinud. Töötas liiga palju, sundis end kõvasti takka. Norah oli üritanud sellest rääkida, kuid Valerie ei pööranud tähelepanu. Ta oleks võinud midagi, ükskõik mida, ette võtta, et sundida isa maha rahunema, lõdvestuma ja elu nautima. Isa oleks võinud juba aastate eest pensionile jääda; oleks võinud reisida, näha eksootilisi paiku, kohtuda vanade sõpradega ja leida uusi. Ema surmast möödunud aastate jooksul oli Valerieil vaid korra õnnestunud isa Orchard Valleyst lahkuma meelitada ja seda kahenädalaseks reisis Itaaliasse Steffiet külastama.

Ja nüüd võitles isa haiglas oma elu eest.

Valerie polnud isale midagi öelnud, sest... noh, sest nad olid nii sarnased. David Bloomfield püüdis kurvastust töösse matta nagu Valeriegi. Valerie ei saanud teda sarjata millegi eest, mida ta ka ise tegi.

Enne kui ta arugi sai, oli Valerie jagu saanud kahest karamellitropsi pakist ja ühest pakist kõrvetiste vastastest tablettidest.

Lennuki maandudes oli Valerie esimesena väljas ja kihutas kohvrit järele vedades mööda saabumishalli autorendifirma poole. Viieteistkümne minuti pärast oli ta itta, Orchard Valley poole suunduval kiirteel.

Teel koju.

Norah'l oli õigus: Valerieil läks kauem kui nelikümmend minutit, et Orchard Valley haiglasse jõuda. Tal läks nelikümmend viis. Ta valis esimese vaba parkimiskoha, muretsemata, kas rendiauto võidakse sealt ehk minema vedada. Tema mureks oli isaga kohtumine.

Norah seisis haigla fuajees, kui Valerie topeltklaasustest läbi astus. Õde, kes nägi välja kurnatud ja kahvatu, paistis tema kohalejõudmisest ilmselget kergendust tundvat. „Oh, Valerie,“ ütles ta suud käega kattes. „Oh, Valerie... mul on nii hea meel, et sa siin oled.“

„Kuidas isal on?“ Valerie kõris hakkas pooma. Kui ta jäärapäisel isal jätkus jultumust enne tema saabumist surra, ei andesta ta talle iial. Tänu sellele mõttele sai Valerie aru, kuidas kogetud katsumus teda kurnanud oli.

„Puhkab rahulikult... praegu veel.“

Valerie kallistas õde. Norah nägi kohutav välja, ta kenasti lõigatud blondid õlgadeni juuksed olid näolt eemale lükatud, nagu oleks käed neid ühtevalu kõrva taha sudinud. Õe tavaliselt nii selged sinised silmad olid nutust ja magamatusest punased.

Valerie polnud ka ise eriti puhanud, kuid adrenaliin hoidis teda tegutsemas. Enne isaga kohtumist ta kokku kukkuda ei kavatsenud.

„Mis täpselt juhtus?“ küsis ta, kui nad lifti poole kiirustasid. Nende kingakontsad kõpsusid valjult poleeritud linoleumpõrandal, heli, mis meenutas Valeriele mõne aasta taguseid haiglas käike enne ema surma. Talle meenusid samasugused õhtused astumised vaiksetes

koridorides. Pärast seda polnud ta selles haiglas käinud. Nüüd tulvasid mälestused, murendades Valerie kalju-kindlat fassaadi.

„Eile õhtul pärast sööki läks isa verandale,“ alustas Norah väriseval häälel.

Nii kaua, kui Valerie mäletas, olid vanemad pärast õhtusööki oma suure koloniaalstiilis maja laiale verandale kohvi jooma läinud. Nad istusid kõrvuti vanadel korvtoolidel, mõnikord käest kinni hoides ja sosistades nagu teismelised. Valerie ei teadnud kunagi, millest nad rääkisid, kuid ta oli varakult õppinud neid mitte segama. Talviti istusid nad isa kabinetis laavakivist kamina ees, kuid kevadel, suvel ja sügise algusepoole alati verandal.

„Ma oleksin pidanud taipama, et midagi on valesti,“ jätkas Norah. „Pärast ema surma pole isa eriti verandal istumas käinud. Tavaliselt läheb ta pärast õhtusööki otse kabinetti ja tegeleb raamatupidamisega.“

Valerie koges kohutavat süütunnet. Norah oli kogu aeg rääkinud, kui palju isa töötab. Ta oleks pidanud öde kuulama, oleks pidanud nõudma, et isa võtaks abilise, puhkaks vahepeal, võtaks *midagi* ette. Õdedest vanimana tundis ta end vastutavana.

Isa süda oli nõrk ja nii oli olnud alates ajast, kui ta kolmekümneaastasena reumaatilist palavikku põdes. Kuulduste järgi pidi ta juba siis peaaegu surema, kuid tänu ühe noore põetaja pühendumisele jäi ellu. Põetaja oli Grace Johnson, kellest sai Davidi naine ja Valerie, Stephanie ning Norah' ema.

„Ma viisin talle tassi kohvi,“ jätkas Norah, „ja ta vaatas mulle otsa ning naeratas. Tundus, et ta... pidas mind emaks.“

„Kas tal olid suured valud?“

Norah hammustas huulde. „Jah, ilmselt küll. Ta oli nii kahvatu... Ainult et ta oli selle tunnistamiseks liiga uhke. Küsisin talt, mis lahti on, kuid ta ei vastanud. Ta muudkui korrutas, et on valmis.“

„Valmis milleks?“

Norah pööras pilgu mujale. „Valmis surema.“

„Surema!“ hüüatas Valerie. „Milline tobe mõte! Kui üldse on maailmas meest, kellel on, mille nimel elada, siis on see tema. Püha jumal, ta on kogu elu tööd rabanud! Nüüd on aeg oma töö vilju noppida, nautida elu perekonna keskel, reisida...“

„Mind pole vaja veenda,“ ütles Norah vaikselt, kui nad kolmandale korrusele jõudsid ja liftist välja astusid. Südame- ja veresoonekonnahaiguste õdede valvelaud oli otse nende ees. Norah astus leti juurde.

„Betty, kas ütleksite palun doktor Winstonile, et mu õde saabus?“

„Otsekohe,“ vastas naine leti taga. Ta oli lahke, kaastundlik – ja praktiline. Mõistlik. Valerie tundis neid iseloomujooni, sest Norah oli samasugune. Ja ema...

Valerie pidi ootamatult kerkivat naeratust tagasi hoidma, kui talle meenus, kuidas noorim õde nukke voodile rivistas ja neile kraadiklaase suhu toppis. Ta oli sehkendanud nagu murelik ema, sidunud nende jäsemeid ning pakkunud lohutust ja kindlustunnet.